Hvad angaar de foreslaaede Afstandsbestemmelser imellem et udsat Bundgarn og andre faste og løse Fiskeredskaber, da er det en Selvfølge, at de ikke kunne opretholdes imod lovlig erhvervede Rettigheder, der tillade en nærmere Anbringelse af disse Redskaber, i hvilken Henseende en paa et givet Sted i Mands Minde lovlig brugt Fiskemaade anses for at have vundet Adkomst til at fortsættes uforstyrret og uden Indskrænkning; exempelvis nævne vi Baadfiskeriet efter Hornfisk ved Kronborg Pynt.

Det har været under Overvejelse i Udvalget, om der var Grund til at gjøre Indskrænkning i eller give nærmere Bestemmelser for Bundgarnsfiskernes Ret med Hensyn til Garnenes Anbringelsesmaade o. s. v., for at de navnlig ikke skulle hindre Baadfarten paa det paagjældende Sted eller skade andre lignende Interesser, hvorom et Andragende har foreligget Udvalget; men man har ikke kunnet overbevise sig om, at der er nogen virkelig Trang til slige Bestemmelser, i hvert Fald ikke i Almindelighed, og hvis saadant paa et enkelt Sted dog skulde være Tilfældet, maatte man formene, at de fornødne Bestemmelser rettest henvises til de i § 17 ommeldte Vedtægter.

§ 16. Bundgarnssætteriet er som bekjendt paa mange Steder ved vore Kyster knyttet til bestemte Bundgarnsstader, der ere i privat Eje, Statens eller Andres, og enten bruges af Ejeren selv eller bortlejes, bortforpagtes o. s. v., hvilket Forhold vistnok i Almindelighed er opstaaet derved, at Statsmagten har meddelt Privilegier paa slige Stader, eller at Staten udfor sine Ejendomme ved Kysten har forbeholdt sig selv Eneret til Bundgarnsfiskeri dersteds, sjældnere ved en Alderstidsbrug eller lokal Sædvane. Grunden til en slig Udvikling af Retten til Bundgarnsfiskeri maa iøvrigt naturligvis søges dels i dets Fordelagtighed, dels i dets Kostbarhed, hvilke Omstændigheder i Forening have bevirket, at de, der gave sig af med dette Fiskeri, navnlig naar de havde fundet et Sted, der viste sig gunstigt, maatte ønske at erholde Sikkerhed for at kunne beholde deres Stade og ikke at blive fortrængte derfra af Andre, hvorved deres Bekostninger let kunde blive aldeles spildte. Efter Udvalgets Formening vil det i det Hele være til Fordel for Bundgarnsfiskeriet, om det overalt kunde knyttes til faste Stader, og vi maa derfor anse det rigtigt, at Udviklingen føres i den Retning, i hvilken Henseende vi da antage, at Ordningen bedst lægges i Regeringens Haand.

I det i Rigsdagen i 1867 af Regeringen forelagte Forslag til Lov om Adgangen til at drive Fiskeri m. m. var det i § 2 foreslaaet, at indenfor en Afstand af 100 Favne fra Land skulde Retten til at sætte og bruge Bundgarn, Aaleruser eller lignende for Fiskeriets Skyld anbragte faste Indretninger være forbeholdt de tilstødende Grundejere, hver saa langt hans Ejendom strækker sig, idet det med Hensyn hertil i Motiverne til Lovforslaget er bemærket, at „det er en Selvfølge, at det altid vil staa i Grundejerens Magt at forhindre alt saadant Fiskeri ud for sin Grund, hvis Udøvelse er betinget af en Afbenyttelse af selve Grunden, saasom til Fastgjøren af Redskaber og desl.; ligeledes tør det anses erkjendt, at visse Arter af Fiskeri ikkun paa denne Maade kunne drives med nogen virkelig Fordel; men naar dette er saa, da synes det at ville være mindre rimeligt og i ethvert Fald i høj Grad ubilligt, om Grundejeren skulde kunne forhindres i at drage den fulde Nytte af sin Ejendom og være nødsaget til at finde sig i den Værdiforringelse, denne saaledes vilde lide derved, at det skulde være Andre tilladt ved Siden af eller lige udenfor de af ham anbragte Fiskeredskaber at opstille lignende eller andre Redskaber, der, om de end ikke vilde kunne benyttes med samme Fordel som hine, dog vilde være vel skikkede til at forulempe og fortrædige ham i hans Rets Udøvelse. Det ses ej heller, at nogen Andens Ret herved vilde trædes for nær, idet han, naar han dog ikke har Adgang til at benytte selve Kysten, ikke let vil kunne have nogen virkelig Interesse i at drive sit Fiskeri umiddelbart i dennes Nærhed". Den Ordning, der saaledes herigjennem var foreslaaet, og hvorefter Bundgarnssætteriet ved Kysterne skulde tillægges de tilgrændsende Ejendomme som en Herlighedsret i Lighed med Aalegaardsretten efter D. L. 5—10—43, har Udvalget ikke kunnet finde Føje til at optage. Vi skulle foreløbig bemærke, at den i hint Forslag fastsatte Afstand af 100 Favne fra Land er altfor ringe til at kunne have nogen Betydning paa Havet; det Bundgarnsfiskeri, der ved vore flade Kyster kan drives indenfor en Afstand af 100 Favne fra Land, betyder oftest aldeles intet. Skulde en slig Ret indrømmes Grundejerne med nogen Skjel, maatte Retten udstrækkes saa langt ud i Havet, som Bundgarn kan udsættes, aldeles i Overensstemmelse med Aalegaardsretten, jfr. ovenfor ad § 12. Vi skjønne imidlertid ikke, at der er nogen Grund til at give Kystejerne en saadan Ret, som de nu ikke have eller forhen have havt. Bundgarnsfiskeriet kræver ikke, og har vistnok ingensinde udkrævet, nogen Afbenyttelse af den til Havet stødende Landgrund, være sig til Fastgjøren af Redskaber eller i anden Maade, og det kan paa ingen Maade siges, at den, der ikke har Adgang til at benytte Kysten, ikke kan have nogen virkelig Interesse i at drive Bundgarnsfiskeri umiddelbart i dennes Nærhed, d. v. s. saa nær ved Kysten, som dette Fiskeri efter Vandets Dybde kan udøves. Bundgarnsfiskeren baade udsætter og røgter sit Garn fra Baad uden i mindste Maade at berøre Kysten. Det kan derfor ej heller tiltrædes, naar den oven anførte Motivering gaar ud fra, at det at drive Bundgarnsfiskeri i Havet udfor en Kystejendom er en Nytte, der drages af denne Ejendom. Det kan der aldeles ikke være Tale om, og der kan derfor,